

**Βίος καὶ μαρτύριον τοῦ Ὁσιομάρτυρος
Γεωργίου**

τοῦ ἐκ Νεαπόλεως (Νέβ-Σεχήρ)

Μικρᾶς Ἀσίας,

ἀθλήσαντος ἐν ἔτει 1797, Νοεμβρίου γ'.

(Ἐκ τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἁγίου, Ἀθήναι 1970)

Γεώργιος ὁ Ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν καὶ νέος Ἱερομάρτυς τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ὁσιότητος τὸ πολῦτιμον σκεῦος, τῶν Ἱερέων ἢ κοσμιότης καὶ τῶν Μαρτύρων ὁ ἰσοστάσιος, κατήγετο ἐκ τῆς ἐπαρχίας Νεαπόλεως, τῆς εὐρισκομένης εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, ἣτις τουρκιστὶ λέγεται «Νεβ-Σεχήρ». Τὸ ὄνομα τοῦ χωρίου, τῆς ἰδιαιτέρας δηλαδὴ πατρίδος αὐτοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη, εἶναι εἰς ἡμᾶς ἄγνωστον. Δύο χωρία, τὸ ἐν βορείῳ τῆς Νεαπόλεως, λεγόμενον Ντάρ, καὶ τὸ ἄλλο νοτίως, ὀνόματι Κιόρε, διεκδικοῦν τὸν θεῖον τοῦτον ἄνδρα ὡς ἴδιον βλαστόν, εἰς ποῖον δὲ ἐκ τούτων ἐγεννήθη ἢ μᾶλλον ἐβλάστησεν ὡς φοῖνιξ ὑψίκομος, κατὰ τὸν Δαβίδ, «Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει» (Ψαλμ. ξα' 13), ἀκριβῶς δὲν γνωρίζομεν.

Ἦτο Ἱερέυς καὶ διέπρεπεν ἐν Νεαπόλει κατὰ τὸν δέκατον ὀγδοὸν αἰῶνα, ἐφημερεύων εἰς τὸν ἐκεῖσε Ἱερόν Ναόν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτό-

κου καὶ διαλάμπων ὡς ἀληθῆς Ἱερέυς καὶ λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου, ἐν ἀληθείᾳ καὶ ὀσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ, πορευόμενος ἐν πάσαις ταῖς ἐντολαῖς καὶ δικαιώμασι τοῦ Κυρίου ἄμεμπτος. Ὁ βίος του ἦτο ἀκηλίδωτος καὶ ἄμωμος, βίος ἀληθοῦς Ἱερέως, ἔχοντας τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς καὶ σκοπὸν θέμενον εἰς τὴν ἐπίγειον ζωὴν, τὴν ἐξυπηρέτησιν καὶ ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τοῦ θεοῦ θελήματος, εἰς ὃ ἔταξεν ὀλοψύχως ἑαυτόν.

Ἀγάπη, πραότης, ἀνεξικακία, ταπεινώσις, φιλαδελφία ἦσαν τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μακαρίας αὐτοῦ ψυχῆς, ἣτις κοσμουμένη διὰ τοιούτων εὐαγγελικῶν ἀρετῶν καὶ θείων προτερημάτων, ὑπηρετεῖ μετὰ πάσης προθυμίας τὸν Θεόν, ἱεουργῶν ὡς ἄλλος Ἄγγελος καὶ παντοιοτρόπως ἀνακουφίζων καὶ παραμυθούμενος, διὰ λόγου καὶ ἔργου τοὺς καταδυναστευομένους καὶ ἀπηνῶς καταδιωκομένους τότε ἀδελφούς ἡμῶν Ἑλλήνας Χριστιανούς ὑπὸ τῶν κρατούντων Ἀγαρηνῶν.

Τοιοῦτότρόπως πολιτευόμενος ὁ θεῖος Γεώργιος καὶ φερωνύμως γεωργῶν τὰ θεῖα χαρίσματα καὶ εὐαρεστῶν εἰς τὸν Θεόν, ἠξιώθη τοῦ μαρτυρικοῦ τέλους ὡς ἐξῆς:

Κατὰ τὸ ἔτος αψξζ' (1797) προσεκλήθη ἐκ Νεαπόλεως, ὅπου εὐρίσκετο ὁ Ἅγιος, ὑπὸ τῶν

κατοίκων τοῦ χωρίου Μαλακοπή, ἀπέχοντος ἕξ ὥρας, διὰ τὴν ὑπάγην καὶ ἱερουργήσῃ ἐκεῖ, εἰς τινα μεγάλην ἑορτὴν καὶ ἀγιάσῃ τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανούς, διότι ὁ Ἱερεὺς αὐτῶν ἠσθένει ἢ ὡς ἄδεται λόγος, ἐκρύπτετο φεύγων τὴν μαυρίαν τῶν Τούρκων, οἵτινες λόγῳ τῆς τότε γενομένης ἐπαναστάσεως τοῦ Ὀρλώφ εἶχον ἐγείρει τοὺς φοβεροὺς διωγμοὺς Κάτς-Κάτς. Ἐδέχθη εὐχαρίστως ὁ θεῖος Γεώργιος τὴν πρόσκλησιν τῶν ἐν Μαλακοπῇ ἀδελφῶν Χριστιανῶν καὶ ἀναβάς ἐπὶ ὄνου, διότι ἦτο γέρων καὶ καχεκτικός, ἐπορεύετο προθύμως τὴν ὁδὸν χωρὶς τὴν σκεφθῆναι τὸ ἀπευκταῖον, ἵνα ταχύτερον φθάσῃ εἰς τὸν προορισμὸν του. Ἄλλ' αἴφνης, ἐνῶ ἐπλησίαζε πρὸς τὴν Μαλακοπὴν παρὰ τὴν θέσιν «Κόμπια-Ντερέ», ἦτοι «ρεματιά», ἐνεφανίσθησαν πρὸ αὐτοῦ Τούρκοι ποιμένες λίαν ἐξηγηρωμένοι, διὰ τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους ἀνεφέραμεν καὶ μάλιστα κατὰ τῶν Κληρικῶν, οἵτινες ἐπιπεσόντες μετὰ μανίας κατὰ τοῦ πραοτάτου ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἔχοντος καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς Τούρκοις φήμην Ἁγίου, ἐλήστευσαν αὐτόν καὶ ἐγύμνωσαν καὶ τέλος ἐφόνευσαν, ἀποκόψαντες τὴν τιμίαν αὐτοῦ κεφαλὴν, τὸ δὲ λείψανον, γυμνόν καὶ καθημαγμένον ἀπέρριψαν εἰς τὴν παρακειμένην φάραγγα,

ὁμοῦ μετὰ τῆς κεφαλῆς. Καὶ τοιουτοτρόπως ὁ θεῖος πατήρ Γεώργιος, ὁ Ὅσιος θεράπων τοῦ Κυρίου καὶ ἀληθῆς λειτουργὸς καὶ ὑπηρέτης αὐτοῦ, «ὁ πεπληρωμένος καρπῶν δικαιοσύνης», ἐπεσφράγισε τὴν καθαρὰν καὶ ἐνάρετον αὐτοῦ πολιτείαν διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ τέλους, μισθὸν λαβὼν τῆς ἱεουργίας τὴν δι' αἵματος τελείωσιν καὶ συνηριθμήθη μετὰ τῶν Ὁσίων καὶ Ἱερομαρτύρων ὡς Ὅσιος καὶ Ἱερομάρτυς, λαβὼν παρὰ Χριστοῦ τὸν στέφανον τῆς ἀθανάτου ζωῆς.

Οἱ ἐν Μαλακοπῇ, μὴ γνωρίζοντες τὰ γεγονότα, ἀνέμενον τὴν ἀφιξίν αὐτοῦ ἐναγωνίως, ἀλλ' εἰς μάτην ὁ ἀναμενόμενος οὐδαμοῦ ἀνεφαίνετο. Παρήλθον τρεῖς καὶ τέσσαρες ἡμέραι, ἀλλ' ὁ ἱερεὺς δὲν ἐφαίνετο ἐρχόμενος διὰ τὴν ἀγιάσῃ καὶ παρηγορήσῃ τοὺς φοβισμένους καὶ τεθλιμμένους Χριστιανούς. Ἀνησυχῆσαντες τότε καὶ οἱ ἐν Νεαπόλει διὰ τὴν παρατεινομένην ἀπουσίαν αὐτοῦ, ἐξῆλθον εἰς ἀναζήτησίν του, πληροφορηθέντες δὲ καὶ ἀπὸ τοὺς ἐν Μαλακοπῇ ὅτι δὲν μετέβη ἐκεῖ, ἠρεύνησαν κατὰ τὴν ὁδὸν καὶ ἐκπληκτοὶ ἀνεῦρον παρὰ τὴν προλεχθεῖσαν φαραγγώδη θέσιν τὸ τίμιον αὐτοῦ λείψανον γυμνόν, καὶ ἐκεῖ που πλησίον τῆς ἱερᾶν κεφαλῆν του ὕπώπτευσαν τότε τὸ τί

συνέβη παρά τῶν ἀγρίων ἐκείνων Τούρκων καὶ οἷας τιμωρίας καὶ σκληρόν θάνατον ὑπέστη παρ' αὐτῶν ὁ ἱερός ἀνὴρ καὶ θεῖος παρήγορος αὐτῶν ὑπὲρ τῆς τοῦ πλησίον ἀγάπης καὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ἱεροῦ καθήκοντος. «τιθεὶς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων», καὶ μετὰ θρήνων καὶ κλαυθμῶν διὰ τὴν ἀπώλειαν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ μετὰ πολλῶν προφυλάξεων, διὰ τὸν φόβον τῶν ἐξηγριωμένων Τούρκων, ἐκήδευσαν ἐκεῖ ὅπου ἀνεῦρον μετὰ πολλῆς σπουδῆς τὸ τίμιον λείψανον καὶ ἔθηκαν ἐπὶ τοῦ τάφου πέτραν φέρουσαν κεχαραγμένην τὴν ἐξῆς ἀπλὴν ἐπιγραφήν: «Ἱερεὺς Γεώργιος».

Παρῆλθεν ἔκτοτε ἀρκετός καιρός, καὶ τὸ μὲν σῶμα τοῦ θείου Γεωργίου ἀνεπαύετο ἔνθα προχείρως ἐκηδεύθη, ἡ δὲ μακαρία αὐτοῦ ψυχὴ ἠγάλλετο μετὰ τῶν Ἀγγέλων ἐν τῷ φωτὶ τῆς δόξης τοῦ Κυρίου, ὅτε ἐν μιᾷ νυκτὶ φαίνεται ἐν ὁράματι ὁ θεῖος Ἱερομάρτυς εἰς τινα γυναῖκα χήραν, εὐλαβῆ καὶ φοβουμένην τὸν Θεόν, εἰς τὴν ὁποίαν διηγήθη τὸ τί ἔπαθε καθ' ὁδὸν πορευόμενος εἰς Μαλακοπήν, ὅτι ἐληστεύθη καὶ ἐφονεύθη παρά τῶν ἀγρίων ἐκείνων Τούρκων. «Καὶ τώρα, τῆς λέγει, νὰ ἐγερθῆς καὶ νὰ ὑπάγῃς ἀμέσως εἰς τὴν Δημογεροντίαν, διὰ νὰ ἔλθουν νὰ μέ εὔρουν εἰς τὸ γνωστὸν σας τόπον

«Κόμπια-Ντερέ» πλησίον τῆς Μαλακοπῆς». Ἄλλ' ἡ γυνὴ δὲν ἔδωσε σημασία καὶ προσοχὴν εἰς τὸ φανέν καὶ τὸ ἴδιον ὄνειρον ἐπανελήφθη μετὰ τινος ἡμέρας. Ἐντρομος ἠγέρθη τότε ἡ εὐλαβῆς γυνὴ καὶ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν γνωστοῦ της δημογέροντος, εἰς τὸν ὁποῖον διηγήθη, ὅ,τι εἶδε καὶ τῆς εἶπεν ὁ φανείς κατ' ἐπανάληψιν Ὁσῖος καὶ Ἱερομάρτυς Γεώργιος.

Ἐκ τούτου δὲν ἦτο πλέον δυνατόν νὰ ἀναβάλουν οἱ εὐσεβεῖς Νεαπολῖται περισσότερον χρόνον τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ προστάγματος, ἀλλ' ἔσπευσαν πάντες μετὰ προθυμίας εἰς τὸ ὑποδειχθέν μέρος, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἱερέα Νεόφυτον, Ἐφημέριον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, εἰς τὸν ὁποῖον Ναόν, ὡς προείπομεν, ἦτο Ἐφημέριος καὶ ὁ Ἱερομάρτυς Γεώργιος, ὅστις Νεόφυτος διεδέχθη τὸν πατέρα του Ἱερέα Βασίλειον, συνεφημέριον ὄντα τοῦ θείου Γεωργίου. Καὶ σκάψαντες τὸν πρόχειρον ἐκεῖνον τάφον ἀνεῦρον τὸ τίμιον τοῦ Ἁγίου λείψανον σῶον καὶ ἀκέραιον καὶ ἄφθαρτον καὶ πλήρες οὐρανοῦ εὐωδίας καὶ Χάριτος, τὸ ὁποῖον ἀφοῦ προσεκύνησαν μετ' εὐλαβείας, χαρᾶς καὶ μεγάλου θαυμασμοῦ, διὰ τὴν πλουσίαν ταύτην Χάριν, τὴν ὁποίαν ἐκ Θεοῦ ἔλαβε, τὸ ἐτοποθέτησαν ἐντὸς ξυλίνης λάρνακος καὶ

τό μετέφερον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ προρρηθέντος Ἰερέως Νεοφύτου, ὡς ἡγιασμένον πλέον λείψανον. Πρὸ αὐτοῦ ἔκαιε ἀκοίμητος κανδήλα καὶ πλείστοι προσήρχοντο καθ' ἑκάστην διὰ νὰ ψάλλουν παρακλήσεις καὶ δεηθοῦν τοῦ Ἁγίου καὶ ἁγιασθοῦν διὰ τῆς ἁγιαστικῆς Χάριτος τῆς ἐνοικουσύης εἰς τὸ ἅγιον λείψανον καὶ πολλαὶ θεραπείαι καὶ ἰάσεις καὶ ἄλλα θαύματα ἐγίνοντο εἰς τοὺς μετὰ πίστεως προσερχομένους, ἐξ ὧν γράφομεν τινα.

Εὕρισκομένου, ὡς εἶπομεν, τοῦ ἱεροῦ λειψάνου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰερέως Νεοφύτου, προσήρχοντο πολλοὶ τόσον ἐντόπιοι ὅσον καὶ ξένοι διὰ νὰ ψάλλουν παρακλήσεις καὶ νὰ λάβουν ἁγιασμόν ἐξ αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ μεγάλη αὕτη κίνησις περὶ τὸ ἱερόν λείψανον δέν ἤρρεσεν εἰς τὴν Δημογεροντίαν, θεωρήσασαν τοῦτο ὡς ἐκμετάλλευσιν καὶ παρεκάλεσαν τὸν ἐν λόγῳ Ἰερέα Νεόφυτον νὰ μεταφερθῆ τοῦτο εἰς τὸν Ἱερόν Νάον τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Οὕτω καὶ ἐγένετο καὶ εἶχον δύο κλείδας, ἐκ τῶν ὁποίων τὴν μὲν μίαν ἐκράτει ἡ Δημογεροντία, τὴν δὲ ἄλλην ὁ ῥηθεὶς διὰ νὰ ἔρχεται τακτικῶς καὶ νὰ ἀνάπτῃ τὴν κανδήλαν του. Ἄλλ' ἡ μεταφορὰ αὕτη δέν ἤρρεσεν εἰς τὸν Ἁγιον, διότι μόλις παρῆλθον ὀλίγαι ἡμέραι ἡσθένησαν ὅλα τὰ

μέλη τῆς Δημογεροντίας καὶ εἶδον τὸν Ἁγιον εἰς τὸν ὕπνον των νὰ τοὺς ἐπιπλήτῃ, διατὶ νὰ μεταφέρουν τὸ ἱερόν λείψανον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς διέτασσε νὰ τὸ μεταφέρουν πάλιν εἰς τὸ σκοτεινόν κελλί, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ εἶχε τοποθετήσῃ ὁ Ἰερεὺς Νεόφυτος ἐντὸς τῆς οἰκίας του. Ἐντρομοὶ, τὴν ἐπομένην ἡμέραν προσεκάλεσαν τὸν ῥηθέντα Ἰερέα καὶ παρεκάλεσαν αὐτόν νὰ μεταφερθῆ ἐν ἱερῷ πομπῇ τὸ λείψανον εἰς τὴν προηγουμένην θέσιν του. Ἀμέσως δὲ κατόπιν ὅλοι οἱ ἐκ τούτου ἀσθενήσαντες ἐθεραπεύθησαν.

Προσήρχετο δὲ πολλάκις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰερέως Νεοφύτου, ἐνθα τὸ λείψανον τοῦ Ἁγίου, καὶ ὁ Ἰερεὺς τῆς Μαλακοπῆς, ἀμφοτέροι δὲ ἐκαθάριζον τὴν λάρνακα καὶ ἀνεγιγνωσκον τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἁγιασμοῦ, ἀλλ' ἡμέραν τινα, κρυφίως τοῦ Παπα-Νεοφύτου, ἔλαβεν ὁ Ἰερεὺς ἐκεῖνος μικρόν ὄστον ἐκ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου διὰ φυλακτὸν καὶ ἀνεχώρησέ. Μόλις ὅμως παρῆλθον ὀλίγαι ἡμέραι, ἡσθένησε καὶ αὐτός καὶ ὅλη ἡ οἰκογένειά του, συγχρόνως δὲ ἐνεφανίσθη εἰς αὐτόν καθ' ὕπνον ὁ Ἁγιος καὶ τὸν ἐπέπληττε διὰ τὴν θέσιν του. Τὴν ἐπομένην ἂν καὶ ἦτο καὶ ἀσθενής, διήνυσε πορείαν ἐξ ὠρῶν καὶ ἐλθὼν εἰς Νεάπολιν ἐτοποθέτησε

μετά φόβου και τρόμου τό ὄστουν ὅθεν ἀφήρε-
σεν αὐτό και προσηυχῆθη μετ' εὐλαβείας
εἰπών και τὰ ἐξῆς: «ὦ εὐλογημένε Ἅγιε Γεώρ-
γιε! Δέν ἡμην ἄξιος νά κρατήσω και ἐγώ ἐν
μικρόν τεμάχιον ἀπό τό ἅγιον λείψανόν σου;».

Εἶχον δέ συνδεδεμένον μέ ἀλυσίδα ὄστουν
τοῦ βραχίονος τοῦ Ἁγίου μέ ἓνα ὀδόντα, ἅτινα
ἐλάμβανον εἰς τὰς οἰκίας των ὅσοι εἶχον ἀσθε-
νεῖς και ἐθεραπεύοντο. Ποτέ εὐσεβῆς τις γυνή
ἐπιστρέφουσα τόν ὀδόντα τοῦ Ἁγίου ἀπώλεσε
τοῦτον καθ' ὀδόν, χωρίς νά τό ἀντιληφθῆ. Ἀλλά
τίς νά διηγηθῆ τούς θρήνους και ὀδυρμούς τῆς
εὐσεβοῦς ταύτης γυναικός; Ἀλλά ὦ τοῦ θαύμα-
τος! μετά δύο ἡμέρας ἡ γυνή αὐτή, ἐνῶ ἀνήρ-
χετο τήν ὀδόν πρὸς τήν οἰκίαν της, εὔρε παρά
πᾶσαν ἐλπίδα ἐντός τῶν χαλίκων, ἔκθαμβος
και περιχαρῆς, τό τόσον μικρόν ἅγιον λείψανον
και ἔθεσεν αὐτό εἰς τήν θέσιν του.

Ἀλλά και οἱ ἀείμνηστοι Μητροπολίται Και-
σαρείας, Παῖσιος, Κλεόβουλος και Ἰωάννης,
οἵτινες τακτικῶς ἤρχοντο εἰς Νεάπολιν, μετ'
εὐλαβείας προσεκύουν τό ἱερόν τοῦ Ἁγίου λεί-
ψανου και ἐθαύμαζον και ὠμολόγουν τήν χάριν
τήν ὁποῖαν ἐλαβε παρά τοῦ Θεοῦ ὁ θεῖος πατήρ
ἡμῶν Γεώργιος, ἀναδειχθεῖς θαυματουργός
Ἅγιος τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἁγίας Ἐκκλησίας.

Ἦλθε τέλος τό ἔτος 1924, κατά τό ὁποῖον ἐγέ-
νετο ἡ ἀνταλλαγή τῶν πληθυσμῶν και οἱ
Ἕλληνες τῆς Καππαδοκίας ἠτοιμάζοντο νά
ἀναχωρήσουν εἰς τήν ἐλευθέραν Ἑλλάδα. Ἐκα-
στος ἐλάμβανεν ὅ,τι πολῦτιμον εἶχε και ὅ,τι
ἠδύνατο νά μεταφέρῃ. Ὁ τότε ἐφημέριος τοῦ
Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ἀρχιμαν-
δρίτης Ἰγνάτιος ἐθεώρησεν ὡς πρῶτον του
καθήκον τήν ἀσφαλῆ μεταφοράν τοῦ ἱεροῦ και
θαυματουργοῦ και ἀφθάρτου λειψάνου τοῦ
Ἁγίου Ἰερομάρτυρος, εὑρισκομένου μετά τόν
θάνατον τοῦ Ἰερέως Νεοφύτου εἰς τόν Ἰερόν
Ναόν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Λαβόντες
λοιπόν τό ἱερόν λείψανον μετά τῶν ἄλλων
σκευῶν, τό μετέφερον εἰς τήν παραλίαν τῆς
Μερσίνης και ἐκεῖθεν ἐπεβιβάσθησαν τοῦ
ἀτμοπλοίου. Ἀλλά κατά τό μεσονύκτιον, ἐνῶ
ἔπλεον, τό πλήρωμα τοῦ πλοίου ταράσσεται
ὄλον, διότι εἶδον Ἰερέα τινά νά ἀναμιγνύεται
εἰς τὰς μηχανάς τοῦ πλοίου, νά περιφέρεται
και νά διατάσῃ ὅλας τὰς ὑπηρεσίας ὡς ἔχων
ἐξουσίαν και ἐν τέλει νά ἐξαφανίζεται.

Τήν πρωΐαν μαθῶν ταῦτα ὁ πλοίαρχος
ἐπλησίασε μετά πολλῆς εὐγενείας τόν Ἀρχι-
μανδρίτην Ἰγνάτιον, διότι ἐνόμισεν ὅτι οὗτος
εἶναι ὁ φανείς τήν νύκταν διατάσσεων τό πλή-

ρωμα καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· «Σᾶς παρακαλῶ, Πάτερ μου, μὴν ἀναμιγνύεσαι ἄλλην φορὰν εἰς τὰς ὑπηρεσίας τοῦ πλοίου, ὡς ἔπραξες τὴν παρελθοῦσαν νύκτα, διότι μοῦ παρεπονέθησαν οἱ ναῦται ὅτι τοὺς ἠνώχλησες». Ἄλλ' ὁ πατὴρ Ἰγνάτιος διεμαρτυρήθη ἐντόνως εἰς τὸν πλοίαρχον καὶ διαβεβαίωσεν αὐτόν ὅτι δὲν ἔχει καμμίαν εἶδησιν ἐξ ὧσων τοῦ εἶπε καὶ ὅλην τὴν νύκτα ἦτο ἐπὶ τῆς κλίνης λίαν καταπεπονημένος ἐκ τῶν πολλῶν στενοχωριῶν καὶ τῶν κόπων. Ἦλθεν ἡ ἐπομένη νύξ καὶ πάλιν ἐμφανίζεται ὁ ἴδιος Ἰερεὺς, καθὼς καὶ τὴν προηγουμένην νύκτα, διατάσσωσιν καὶ πάλιν γίνεται ἄφαντος. Ἦναγκάσθη τότε ὁ πλοίαρχος νὰ πλησιάσῃ ἐκ δευτέρου τὸν πατέρα Ἰγνάτιον καὶ νὰ ἀπευθύνῃ εἰς αὐτόν δριμείας παρατηρήσεις, ἀπειλῶν αὐτόν, ὡς δημιουργοῦντα σύγχυσιν εἰς τὸ πλήρωμα.

Μετ' ὀλίγον ὁμως ἐγείρεται μεγάλη τρικυμία καὶ θαλασσοταραχὴ, ἣτις ἐξακολουθεῖ μέγαλην ἔντασιν. Τὸ πλοῖον ταρασσεται κλυδωνιζόμενον ὑπὸ τῶν ἀγρίων κυμάτων, τὸ δὲ πλήρωμα εἶναι ἐπὶ ποδός, προσέχον εἰς ὅλα τὰ σημεῖα διὰ νὰ προλάβῃ ἀπευκταῖον τι. Καὶ πρὸς τὸ ἑσπέρας ἡ θύελλα μεγαλώνει, τὰ πάντα ἀνατρέπονται ἐν τῷ πλοίῳ καὶ δὲν εἶναι

δυνατὸν νὰ δώσουν τὴν ἐξήγησιν τῆς συνεχοῦς θαλασσοταραχῆς. Εἰς τοιαύτην στιγμὴν παρουσιάζεται ὁ Πατὴρ Ἰγνάτιος εἰς τὸν πλοίαρχον λέγων εἰς αὐτόν, ὅτι εἰς τὴν ἀποθήκην τοῦ πλοίου εἶναι καὶ τὸ ἱερόν λείψανον τοῦ Ἁγίου Ἰερομάρτυρος Γεωργίου. Πάραντα κατέρχονται κάτω εἰς τὸ πλοῖον καὶ εὐρίσκουν εἰς τὴν λάρνακα τὸ ἱερόν λείψανον ἀναποδογυρισμένον. Τότε μετ' εὐλαβείας πολλῆς ἐτοποθέτησαν τὸ λείψανον εἰς τὴν θέσιν του, ἡ δὲ φοβερὰ θύελλα ἐκόπασε, καὶ πάντες ἐδοξολόγησαν καὶ ἠὺχαρίστησαν τὸν Θεόν καὶ τὸν θεράποντα αὐτοῦ Ἁγίον Γεώργιον, πρὸ τοῦ λειψάνου τοῦ ὁποίου ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἰγνάτιος ἔψαλλε παράκλησιν. Φθάσαντες εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα, τὸ ἱερόν καὶ θαυματουργόν λείψανον τοῦ Ἁγίου Ἰερομάρτυρος παρεδόθη εἰς τοὺς Νεαπολίτας, οἱ ὁποιοὶ τὸ ἐτοποθέτησαν μετὰ σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας, ὡς ἱερόν κειμήλιον καὶ ἄμισθον ἰατρεῖον πάσης ἀσθενείας, εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου ἐν Νέᾳ Νεαπόλει Περιεσσοῦ Ἀττικῆς, δεξιᾷ τῆς Σαφραμπόλεως καὶ ἀνωθεν τῆς Νέας Ἰωνίας, ἐνθα εὐρίσκεται, πηγάζον Χάριν θείαν καὶ πλεῖστα ἰάματα, καὶ πληροῦν τὰς αἰτήσεις εἰς τοὺς μετὰ πίστεως προσερχομένους εἰς αὐτό.

Ἄπειροι εἶναι αἱ ἰᾶσεις καὶ τὰ θαύματα, ἅτινα ἐνήργησε καὶ πάντοτε ἐνεργεῖ ὁ Ἱερομάρτυς Ἅγιος Γεώργιος εἰς τοὺς μετὰ πίστεως ἐπικαλουμένους αὐτόν, καὶ εὐλαβῶς προσκυνοῦντας τὸ σεπτὸν αὐτοῦ λείψανον. Ἐδόξασε τὸν Θεὸν διὰ τοῦ ἐναρέτου αὐτοῦ βίου καὶ τοῦ μαρτυρικοῦ τέλους, καὶ ἀντεδοξάσθη παρά Θεοῦ, τοῦ δοξάζοντος τοὺς αὐτὸν δοξάζοντας, ὡς ἀψευδῶς ἀπηγγείλατο. Ἡ ἱερατικὴ αὐτοῦ διακονία, ἡ χρηστότης τῶν τρόπων, ἡ ἀπλότης καὶ σεμνότης τοῦ ἤθους, καὶ γενικῶς ἡ ἐπίγειος αὐτοῦ ζωὴ καὶ ὁ μαρτυρικός θάνατος, διὰ τῶν ὁποίων ἐδόξασε τὸν ἐν Ἁγίοις δοξαζόμενον Θεόν, ἀνέδειξαν αὐτόν λαμπρόν ἐν τοῖς Ἁγίοις ἀστέρα καὶ θαυματουργόν Ἱερομάρτυρα καὶ κλέος καὶ στήριγμα τῶν εὐσεβῶν καὶ Ὀρθόδοξων Χριστιανῶν, καὶ μάλιστα τῶν τότε ἐν τῇ χαλεπῇ δουλείᾳ εὕρισκομένων κατὰ τὸ γεγραμμένον «Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ» (Ψαλμ. ζ' 36).

Δεῦτε λοιπόν, οἱ εὐσεβεῖς καὶ Ὀρθόδοξοι Ἀθηναῖοι καὶ πάντες οἱ Ἕλληνες, μετὰ καθαρᾶς καρδίας καὶ ἀγνῶν χειλέων καὶ πίστεως ἀνυποκρίτου, δεῦτε προσκυνήσωμεν τὸ σεπτὸν λείψανον τοῦ θαυματουργοῦ Ἱερομάρτυρος Γεωργίου, τὸ ὁποῖον ἡ θεῖα Πρόνοια ἔδω-

ρήσατο εἰς ἡμᾶς ὡς θησαυρόν πολύτιμον καὶ κειμήλιον τιμαλφέστατον καὶ πηγὴν ἀγιασμοῦ. Δεῦτε προσπέσωμεν καὶ εἴπωμεν πρὸς αὐτόν «ὦ Ἅγιε Ἱερομάρτυς καὶ θαυματουργέ Γεώργιε, ὡς ἔχων παρρησιαν πρὸς Χριστόν, πρέσβευε πάντοτε, δεόμεθα, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, ὑπὲρ τῆς πόλεως ταύτης, ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν συμπολιτῶν σου, καὶ ὑπὲρ πάσης τῆς Ἑλλάδος, ἵνα ἡρεμον καὶ ἡσύχιον βίον διάγωμεν καὶ εὐαγγελικῶς πολιτευόμεθα, καὶ ἐν τέλει ἀξιωθῶμεν τῆς οὐρανίου Βασιλείας. Ἄμήν».

